

РЕШЕНИЕ

№ 4601

гр. София, 09.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1015** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. П. М. срещу ЗАПОВЕД № 513з-8612 от 15.11.2018 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, поради постановяването ѝ при неспазване на установената писмена форма, допуснати съществени процесуални нарушения /чл. 34 АПК/, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Сочи се, че не е спазен двумесечният срок по чл. 195, ал. 2 ЗМВР. Участието на лицето във воденото дисциплинарно производство било възпрепятствано /чл. 206, ал. 1 ЗМВР/. Не са обсъдени изложените във възражението доводи, нито са събрани поисканите с него доказателства. Установената фактическа обстановка не отговаряла на действително осъществилата се, поради което, дори и да се приеме наличието на нарушение на служебната дисциплина, е следвало да се наложи наказание „порицание“. Твърди се, че липсва нарушение на етичните правила и норми за поведение. В оспорената заповед е следвало да бъдат посочени не само нарушения на норми на Етичния кодекс, но и фактическите установявания, обосноваващи уронването на престижа на службата. Позовава се на Тълкувателно постановление № 3 по т.дело № 4/2007г. на ОСС на ВАС на РБ. Липсвала конкретизация по какъв начин е нарушено доброто име на институцията, кои действия и бездействия са незаконни и кога и как са стигнали до обществото. Не било сведено

до знанието на служителя след 30.06.2018 г. до 10.07.2018г. на какво основание и какви служебни задължения следва да изпълнява в сградата на НДК.

В съдебно заседание жалбоподателят М. П. М., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител адв.Е. И. моли заповедта, с която е наложено наказанието „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение, да бъде отменена. Претендира присъждане на разноските, направените по настоящото дело, така и за всяка една от предходните съдебни инстанции поотделно.

Ответникът – директорът на СДВР, редовно призован, чрез процесуалния си представител юр.В. П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за всички съдебни инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Подборни съображения относно законосъобразността на акта са изложени в писмени бележки от 23.04.2021г.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С решение № 5490/11.09.2019г. по дело № 12935/2018 г. на АССГ, I-во отделение, 12-и състав, е отхвърлена жалбата на М. П. М. срещу ЗАПОВЕД № 513з-8612 от 15.11.2018г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

Съдебният акт е оставен в сила с решение № 5028/28.04.2020г. по дело № 14304/2019 г. на ВАС на РБ, V-то отделение.

На основание чл. 239, т. 1 АПК с решение № 957/26.01.2021г. по дело № 10627/2020г. на ВАС на РБ, Петчленен състав – II колегия, са отменени решение № 5028/28.04.2020г. по дело № 14304/2019г. и решение № 5490/11.09.2019 г. по дело № 12935/2018г. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

В изпълнение на горното е образувано и настоящото съдебно производство под № 1015/2021 г. по описа на АССГ, II-ро отделение, 22-и състав.

Не се оспорва, че към датата на издаване на заповедта М. П. М. е заемал длъжността „младши експерт“, командир на отделение в 02 група, сектор „С 3“ към отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ при СДВР.

Съгласно месечен график № 513р-55475/02.07.2018г. младши експерт М. М. е бил назначен в наряд за времето от 19:00ч. на 05.07.2018г. до 07:00 ч. на 06.07.2018г. като командир на отделение в център „Видеонаблюдение и ДЧ“, вътрешна охрана за сградата на НДК /л. 224 от дело № 12935/2018г.; ежедневна ведомост - л. 235-236 от дело № 12935/2018г.; заповед № 513з-8489/29.11.2017г. на директора на СДВР за определяне на служител за охрана на НДК и прилежащата територия по време на председателството на Съвета на ЕС 2018г., за периода 01.12.2017г. – 30.06.2018г. и заповед за изменение на срока ѝ на действие до 10.07.2018 г. – л. 211-221/.

За посочения наряд, въз основа на докладна записка от С. С. – бивш началник на сектор „Общинска полиция“ – СДВР /л. 194-196 от дело № 12935/2018г./, сведения на Л. М., ръководител на направление „Сигурност и комуникация“ на НДК /л. 197-198 от дело № 12935/2018 г./, след обаждане на В. Л. – супервайзер на охраната на НДК /л.

189-192 от дело № 12935/2018 г./, се излага за настъпил инцидент до вход „Б2“ на НДК, находящ се в непосредствена близост до стаята за почивка на полицейските служители, а именно – използване на огнестрелно оръжие, вследствие на което са направени пробойни във вратата на помещението, прикрити с черно тиксо отвън и отвътре, и счупване на стъклото над двойната врата, намираща се пред асансьори 3 и 4. Наблюдавали се действия на полицейски служители по прикриване на имуществените щети.

В писмените сведения, дадени от Н. К., М. Б., Б. К., М. М., П. Л., К. К. се твърди, че същите не знаят за възникнал инцидент в сградата на НДК, противно на единствено кредитираните обяснения на Р. И. М. Б. дори заявява, че лично е стрелял с прашка по вратата на помещението, вследствие на което я е пробил и счупил стъклото. По време на дежурството М. М. е в по-голямата част от времето за непосредствено изпълнение на П. в стаята за инструктаж и отидх, като напуска границите на разпоредения участък за обслужване.

Със Заповед № 513з-6001/07.08.2018г. на директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство, с която М. П. М. се е запознал на 15.08.2018 г. /л. 40-42 от дело № 12935/2018 г. на АССГ/. На същата дата той е поканен да даде писмени обяснения в срок от 24 часа, като отговори на конкретно поставени въпроси /л. 31-32; л. 106-107 от дело № 12935/2018 г. /. Съставен е протокол от 21.08.2018 г., че в деловодната система на ОСПСОВОР – СДВР и СДВР, както и пред дисциплинарно-разследващия орган не са депозиран обяснения /л. 110 от дело № 12935/2018 г. на АССГ/.

На 30.08.2018 г. е постъпило възражение от мл. инсп. В. С. А., група „ООР“, 03 РУП – С., защитник на М. М. съгласно негова молба /л. 112-115 от дело № 12935/2018 г. на АССГ/. Твърди се, че липсват протоколи за запознаване на служителя със заповедта за създадена организация за извършване на П. в сградата на НДК от 30.11.2017г. и указания за изпълнение на П., както и протоколи за запознаване на служителя със заповедта за командироване до 30.06.2018г. за охрана сградата на НДК и с последващи 30.06.2018г. заповеди за командироване. Върху възражението е поставена от директора на СДВР - старши комисар И., резолюция „Приемам възражението като обяснение“, от дата 13.11.2018г., като собственоръчно е изписан и подпис.

Срокът за приключване на дисциплинарното производство е удължен с последваща заповед на директора на СДВР, с която жалбоподателят се е запознал на 10.09.2018 г. /л. 44-45; л. 115-116 от дело № 12935/2018 г. на АССГ/.

На 04.10.2018г. на М. М. е връчена покана за запознаване с обобщена справка рег. № 513р-82797/04.10.2018 г. /л. 33; л. 68-104; л. 105 от дело № 12935/2018г. на АССГ/, като е указана възможността да даде допълнителни обяснения в срок от 24 часа. След запознаване със справката на 04.10.2018 г. е постъпило възражение с вх. № 513р-83255/05.10.2018 г., в което той сочи, че не е присъствал на инцидент в стаята за почивка и инструктаж /л. 34; л. 114 от дело № 12935/2018 г. на АССГ/. Върху възражението е поставена от директора на СДВР - старши комисар И., резолюция „Приемам възражението като обяснение“, от дата 13.11.2018г., като собственоръчно е изписан и подпис.

На 08.10.2018г. е изготвено от дисциплинарно-разследващия орган становище с рег. № 513р-83835, с което се предлага на директора на СДВР да наложи на М. П. М. дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 във връзка с

чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР и да бъде прекратено служебното му правоотношение съгласно чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР /л. 48-67 от дело № 12935/2018 г. на АССГ/.

Със ЗАПОВЕД № 513з-8612 от 15.11.2018 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи е наложено на М. П. М. дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, и е прекратено служебното му правоотношение.

Посочено е, че М. М. е бил назначен в наряд от 19:00 ч. на 05.07.2018 г. до 07:00 ч. на 06.07.2018 г., като командир на отделение в център „Видеонаблюдение и ДЧ“ вътрешна охрана за сградата на НДК, като е станал свидетел на деяния /правонарушения/, които не е докладвал по надлежен ред и с действията си е нарушил т. 19, т. 20, т. 24, т. 64 и т. 83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ЗМВР, утвърден със заповед № 8121з-348 от 25.07.2014 г. /протокол за запознаване на служителя - л. 117 - л. 118 от дело № 12935/2018г. на АССГ/. Изложено е, че М. М. е бил в помещението за отдих и инструктаж, където е стреляно от Н. К. със служебното оръжие, което му е зачислено /револвер S. & W., калибър 38 S&W S., с фабричен номер CFC9816/. Оценени били обясненията на М., дадени пред комисията на 10.09.2018 г., че е видял някои от колегите си да опъват прашка в помещението за отдих и инструктаж, като опит да продължи да прикрива извършителя на деянието като затаява факти, станали му известни по време на дежурството, и потвърждава неистини. Деянието е квалифицирано като умишлено, съзнавал е обществено опасния характер и е допускал настъпването на тези последици, като целта му е била да прикрие извършителя на стрелбата в помещението за отдих и инструктаж и да се оневини. Твърденията, че не е станал свидетел на инцидент в стаята за отдих и инструктаж били в пълно противоречие със заснетите кадри и сведения на другите участници. Общественото очакване и задължение на полицейските органи е да предотвратяват, пресичат и разкриват престъпления и да служат за пример на другите членове на обществото, а не да скандализират с поведението си като извършват правонарушения. Деянието на М. М. е станало достойствие на граждански лица – Л. М., Т. К. и В. Л.. Служителят се е опитал да прикрие доведено до знанието му правонарушение - стрелба в стаята за почивка, като не е предприел действия за неговото предотвратяване или пресичане, съобразно функционалните си задължения, не е докладвал обективно за случилото се на началниците си и на ОДЧ, като впоследствие продължава да прикрива извършителя на стрелбата и затаява факти, станали му известни по време на изпълняваното от него дежурство.

Посочено е, че служителят прикривайки стрелба, носеща опасност за живота на служителите на място и преминаващи такива, е извършил нарушение на норми на Етичния кодекс, както следва: т. 19 /да пази доброто име на институцията, която представлява/, т. 20 /да насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си/, т. 24 /да изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия или бездействия/, т. 64 /да дава точен и обективен отчет пред своите ръководители за изпълнението на възложените му задачи/, т. 83 /да не прикрива доведено до знанието му правонарушение или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване/.

От дисциплинарно наказващия орган са съобразени настъпилите от него вредни последици - уронване на престижа на МВР пред трети лица /извън системата на МВР/,

обстоятелствата, при които е извършено /по време на изпълнение на дежурство, при ясна обстановка и ясна видимост/, поведението на жалбоподателя /виновно/ - съзнавал извършеното и неговите последици, целял е тяхното настъпване и прикриване на правонарушението, както и цялостното поведение на служителя - наложените дисциплинарни наказания и награди.

Предвид горното, с оспорената заповед директорът на СДВР е достигнал до извода за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ за „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“ - основание, представляващо тежко дисциплинарно нарушение, предвидено по чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР, доколкото се касае за деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата. Заповедта е връчена на 21.11.2018г., като е изписано собственооръчно от служителя, че се намира в законоустановен отпуск по болест.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 211 във връзка с чл. 210, ал. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК и от активно легитимирано лице - адресат на акта, чийто права той пряко засяга.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът, след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл. 146 АПК, приема следното:

Актът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 204, т. 3 ЗМВР, тъй като процесното наказание „уволнение“ се явява наложено на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР от директора на СДВР на лице на младша изпълнителска длъжност /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК; заповед № 81213-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР, чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗМВР; л. 35 от дело № 12935/2018 г. на АССГ/. Отделно от това, на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР със заповедта се прекратява и служебното правоотношение на М. П. М., като компетентността на нейния издател – директора на СДВР, произтича от разпоредбите на чл. 227 във връзка с чл. 159 ЗМВР. Не са налице основания за прогласяване нищожността на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

Оспорваният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити, издаден е в писмена мотивирана форма по чл. 59 ал. 2 т. 4 от АПК, като са посочени фактическите и правните основания и разпоредителна част, определяща вида на наложеното наказание, последица от което е прекратяване на съществуващото служебно правоотношение.

В мотивите на решение № 957/26.01.2021г. по дело № 10627/2020 г. на ВАС на РБ е посочено следното: „с молбата за отмяна е представено Решение № 4865/27.04.2020г., постановено по административно дело № 9915/2019г. по описа на ВАС на РБ, с което е отменено Решение № 799/13.06.2019г. по административно дело № 366/2019г. на Административен съд - София-област, като вместо него е постановено друго, с което е отменена Заповед № 8121к-211/11.01.2019 г. на министъра на вътрешните работи. С тази заповед е било наложено дисциплинарно

наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение на инспектор Н. Р. К. за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4 ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР и неспазване правилата на Етичния кодекс, на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, за произведен от него изстрел с револвер марка S. & W., калибър 38 S&W, S., с фабричен номер CFC9816 в помещението за отдих и инструктаж на полицейските служители от СДВР в сградата на НДК по време на наряд за изпълнение на П., съгласно месечен график за времето от 19.00 часа на 05.07.2018 г. до 07.00 часа на 06.07.2018 г. ВАС е отменил заповедта, след като е приел, че от събраните доказателства не е установено безспорно и еднозначно, служителят К. да е извършил описаните в заповедта нарушения на служебната дисциплина“. При така установените обстоятелства петчленният състав на ВАС на РБ е приел, че е налице основанието по чл. 239, т. 1 АПК – открити нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които при решаването му не са могли да бъдат известни на страната. Допълва се също, че „искателят М. П. М. е наказан за това, че е прикрил, не е предотвратил и пресякъл извършено от служителя К. правонарушение. С посоченото по-горе съдебно решение е отменено дисциплинарното наказание на този служител, тъй като не е установено същият да е извършил вмененото му правонарушение, което именно се явява новото обстоятелство в случая, което е от съществено значение за делото, тъй като би повлияло на съставомерността на вмененото на искателя дисциплинарно нарушение“.

В мотивите на решение № 4865/27.04.2020 г. по адм. дело № 9915/2019 г. на ВАС на РБ, V-то отделение, е посочено изрично: „не са спорни фактите, че на посочените в заповедта време и място е увредена входната врата на стаята за инструктаж и отдих, счупено стъкло над входната врата, разположена от подхода на вход „Б2“ към асансьори 3 и 4 образувана дупка в стъклото над вратата, както е прието в заповедта. Не са спорни и фактите, че стъклото е дочупено от служители, както и че същите са сменили панел от окачения таван, намиращ се в коридора пред стаята. Тези факти са установени безспорно, както от събраните гласни доказателства, така и от назначените в хода на дисциплинарното производство технически експертизи“. Въпреки това, тези повреди на НДК не са причинени от служителя К.. Не е изследвано авторството им в хода на дисциплинарното производство. Напротив – в оспорваната по настоящото дело заповед се формира извод, че М. М. е извършил нарушение на Етичния кодекс, изразяващо се в прикриване на доведеното до знанието му правонарушение - стрелба в стаята за почивка, осъществена от К.. Фактът на стрелбата обаче е опроверган.

В мотивите на решение № 4865/27.04.2020 г. по адм. дело № 9915/2019 г. на ВАС на РБ, V-то отделение, е конкретизирано, че револверът на К. марка S. & W., калибър 38 S & W, S., с фабричен номер CFC9816, не е произвеждал изстрел след последното му почистване и съответно не е установено К. да е стрелял с него за времето от 19:00 часа на 05.07.2018г. до 07:00 часа на 06.07.2018г. в сградата на НДК в

[населено място]. Фактът, че с решение на касационната инстанция е прието изрично липсата на извършено от К. деяние, е релевантен при преценката съставомерно ли е поведението на М. М., т.е. извършил ли е последният соченото нарушение на служебната дисциплина.

Следва да се отчете, че М. М. е наказан за това, че след като е станал свидетел на извършеното деяние от Н. К. /описаната по-горе стрелба в стаята за инструктаж/ не е докладвал по надлежния ред. След като К. не е извършил посоченото деяние, то и жалбоподателят не е имало какво да прикрие и какво да докладва, съответно не е налице нарушението на т. 83 Етичния кодекс. Анализът на тази норма обосновава съждение, че фактическият състав на нарушението включва „допустителство“ от страна на държавния служител, който в качеството си на свидетел или когато е доведено до знанието му извършено правонарушение, не е предприел необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване. В конкретния случай не е изяснено от обективна страна дали М. М. е бил свидетел на стрелбата или това деяние е сведено до знанието му. Отговорът на този въпрос не се съдържа в процесната заповед, тъй като в нея не е посочен към кой момент /точен час/ в стаята за почивка и инструктаж са произведени изстрели от страна на К.. Фиксирана е само продължителността на смяната, като жалбоподателят е напуснал стаята, без също да е посочен часовият интервал, в който това се е случило. При това не се установява той да е присъствал в стаята, когато са произведени изстрелите, както и, че някой от присъстващите по време на случката впоследствие го е уведомил като командир на отделение. Остава недоказан факта, че служителят е осъществил състава на нарушението по т. 83 от Етичния кодекс, с което се опровергава и изводът за извършването на нарушенията по т. 19, т. 20, т. 24 и т. 64 от Етичния кодекс. Нормите на т. 19, т. 20 и т. 24 от Етичния кодекс имат декларативен характер, като те въвеждат конкретни изисквания към държавните служители в системата на МВР да не уронват престижа на институцията, да дават личен пример и да изпълняват професионално задачите си, като носят отговорност за действията и бездействията си. Не се установи в случая бездействие от страна на М. М., вкл. по отношение на даването на отчет пред своите ръководители, тъй като няма данни инцидентът да е бил отразен във ведомостите на сдаване на наряда, нито той да е бил информиран, но умишлено да не го е докладвал.

Предвид твърденията на М. М., че не е бил свидетел на подобна стрелба от К., както и че не е свидетел на стрелба с прашка, нито че му е докладвано за инцидент в сградата на НДК по време на дежурството, че не е разбрал подчиненият му младши инспектор М. Б. да е счупил с палка

повреденото стъкло, нито е видял по пода разпилени стъкла и кой ги е събрал, се опровергава изводът на дисциплинарно-наказващият орган за нарушения на етичните правила, съставомерни по чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР. Съгласно последната разпоредба „тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание „уволнение“, са деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“. За да е налице уронване престижа на службата, „е задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи“ /така, в мотивите на Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. по т. д. № 4/2007г. на ОС на съдиите на ВАС на РБ/. В случая, посочените трети лица не са станали свидетели на стрелбата, а са констатирани единствено щетите по вратата и счупеното стъкло и действията на служителите от наряда, отстранили същите. В този смисъл оспорената в настоящото производство заповед се приема за незаконосъобразно издадена и като такава подлежи на отмяна.

Не е реализирана и целта на закона, формулирана в чл. 2, ал. 1 от ЗМВР, и на принципите, на които се основава дейността на МВР, регламентирани в разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Не е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Настоящата съдебна инстанция възприе изводите по идентични казуси, които ще коментира по-долу, с цел да се преодолее създаването на противоречива съдебна практика.

Последиците от влязлото в сила решение № 4865/27.04.2020г. по адм. дело № 9915/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение, с действие по отношение на всички по чл. 177, ал. 1, изр. 2 АПК, са съобразени в Решение № 1331/02.02.2021г. по адм. д. № 12225/2020г. по описа на ВАС на РБ, V-то отделение /отново след производството по отмяна на влязло в сила решение/, с което е оставено в сила решение № 3369/17.05.2019г. по адм. дело № 12938/2018г. на Административен съд София – град. С последното се отменя Заповед № 5133-8613/15.11.2018г. на директора на СДВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е

прекратено служебното правоотношение на Б. С. К. за това, че е активно е участвал в прикриването на извършителя на стрелбата в помещението за отдих и инструктаж.

С решение № 1733/18.03.2021г. по адм. дело № 1115/2021 г. на АССГ, I-во отделение, 5-и състав, е отменена Заповед № 513з-8614/15.11.2018г. на директора на СДВР по жалба на К. Б. К., с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение поради това, че е прикрил и не е докладвал за извършеното от К. нарушение. Посочено е в мотивите на този акт: „поради изложеното и твърденията на К., че не е бил свидетел на подобна стрелба от К., не могат да се квалифицират като нарушение на етичните правила и съответно давайки обяснения в този смисъл не е осъществил състав на дисциплинарно нарушение, поради което оспорената от него заповед е материално - правно незаконосъобразна“. Това решение е оставено в сила с решение № 7642/21.06.2021г. по адм. дело № 5124/2021г. на ВАС на РБ, V-то отделение.

С решение № 2861/28.04.2021г. по адм. дело № 10738/2020 г. на АССГ, II-ро отделение, 33-и състав, е отменена Заповед № 513з-8616/15.11.2018г. на директора на СДВР по жалба на М. И. Б., с която е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение поради това, че активно е участвал в прикриването на следите, оставени следствие на стрелбата с огнестрелно оръжие. В мотивите му е посочено: „в конкретната хипотеза, новите обстоятелства, установени в представеното решение № 4865/27.04.2020г., постановено по адм. дело № 9915/2019г. по описа на ВАС, в което се приема за недоказано наличието на правонарушение, извършено от третото лице, са от значение за съставомерността на вмененото деяние по т. 83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. /.../ при липсата на правонарушител по см. на т. 83 от Етичния кодекс, не може да се приеме, че са налице действия, които да уронват „престижа на службата“.

Предвид изложеното, съдът заключава, че оспорената **ЗАПОВЕД № 513з-8612 от 15.11.2018г.** на директора на СДВР е незаконосъобразен административен акт /чл. 146, т. 3-5 АПК/ и като такъв подлежи на отмяна. Преписката не подлежи на връщане на дисциплинарно наказващия орган по чл. 173, ал. 2 АПК, тъй като е налице произнасяне по съществуващото на спора по чл. 173, ал. 1 АПК. Освен това, повторното реализиране на отговорност след осъществен контрол за законосъобразност по съществуващото на фактите и приложимия закон означава повторно налагане на дисциплинарно наказание и то след

изтичане на преклузивните срокове за това по чл. 195 от ЗМВР, което е в противоречие с основните правни принципи по чл. 6, ал. 2, чл. 8, ал. 2 и чл. 13 АПК, в която посока е и утвърдилата се съдебна практика.

Предвид изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, в полза на жалбоподателя следва да бъдат възстановени направените от него разноски. По делото не е представен от списък за разноски по чл. 80 ГПК за всички съдебни инстанции, но такива са поискани изрично, поради което и съобразно Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС му се дължат. Късното представяне на списъка по чл. 80 ГПК влече след себе си единствено невъзможността да се иска изменение на постановения съдебен акт в частта с разноските /чл. 248, ал. 1 ГПК/.

По делото са представени доказателства за извършени разноски, както следва: 600.00 лева /договор за правна защита и съдействие по настоящото дело; л. 15-17/, 1 000.00 лева /договор за правна защита и съдействие по дело № 12935/2018г. на АССГ, I-во отделение, 12-и състав; л. 12/, 10.00 лева /държавна такса; л. 198 от дело № 12935/2018г. на АССГ /, 31.00 лева /такса преписи; л. 205-206 дело № 12935/2018 г. на АССГ/, 400.00 лева /договор за правна защита и съдействие по дело № 10627/2020г. на ВАС на РБ, Петчленен състав; л. 39/, 30.00 лева /държавна такса; л. 41 от дело № 10627/2020г. на ВАС на РБ /, 800.00 лева /договор за правна защита и съдействие по дело № 14304/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение; л. 15/, 70.00 лева /държавна такса; л. 14 от дело № 14304/2019г. на ВАС на РБ/.

В конкретния случай следва да бъде уважено като основателно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение поради липсата на фактическа и правна сложност на делото /чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 5 ГПК/. Приложение трябва да намери разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т. 3 Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакциите ѝ преди изменението с ДВ, бр. 45 от 15 Май 2020г., и след изменението и допълнението с ДВ, бр. 68 от 31 Ю. 2020 г., действали към датата на приключване на устните състезания по дело № 12935/2018г. на АССГ, дело № 14304/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение, и датата на постановяване на съдебните актове по тях. Що се отнася до размера на възнаграждението по дело № 10627/2020г. на ВАС на РБ, Петчленен състав, същото следва да бъде присъдено в размера, който е уговорен и заплатен от жалбоподателя съгласно представените по делото документи – 400.00 лева, тъй като на основание чл. 9, ал. 4, изр. второ от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

при явяване на адвоката на заседание по дело за отмяна на влязло в сила съдебно решение възнаграждението е не по-малко от 500 лева. Какви са договорните взаимоотношения между страната и нейния процесуален представител са въпроси, ирелевантни за разглеждане по настоящото дело. След като са представени доказателства за реално плащане на уговореното възнаграждение, то се дължи в размера, който е направено. Допустимо е неговото намаляване само при възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК и то до размера, който е посочен в Наредба № 1/09.07.2004г. В случая уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в производството за отмяна е в размер по-нисък от този по Наредба № 1/09.07.2004 г., поради което и не подлежи на промяна. Следователно, за всяка една от съдебните инстанции следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 лева или общо 1 600.00 лева за всички съдебни инстанции. Ответникът се осъжда да заплати в полза на жалбоподателя разноски в общ размер 1 741.00 /хиляда седемстотин четиридесет и един/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № 513з-8612 от 15.11.2018г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, по жалбата на М. П. М..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица] да заплати на М. П. М. ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.6, чрез адв.Е. И. сумата в размер на 1 741.00 /хиляда седемстотин четиридесет и един/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия:

